

TRA V E S S A D A D E C A T A L U N Y A A P E U

13ª ETAPA JORBA - CTRA. DE LES MAIOLES (10,9 Km - 72 participants)

/15 de Decembre del 1985/

Ja és temps de que faci fred, però el dia és claríssim sense vent i assolellat; així es mantindrà com un estiu de Sant Martí fins ben entrada la tarda.

A les set del matí sortim, com ja és costum, de l'estació amb dos autocars de l'empresa DOTOR. Enfilem la carretera comarcal de Vilanova a Igualada que no deixem fins aquesta població. D'aquí, agafem la "nacional II" que ens porta fins a Jorba on fem una parada de quasi tres quarts d'hora per esmorzar en el casal del poble.

En el viatge se'ns reparteix un recull fotocopiats en què es narra la història de la TORRE DE LA MANTESANA, on s'ha previst fer-hi una visita, per la tarda, abans de tornar cap a casa.

Després d'esmorzar, l'autocar ens porta a la cruïlla del GR-7 amb la carretera nacional II, just en el pont del Ganxo, situat sobre el riu Anoia; tan bon punt posem els peus a terra comença la marxa. Travessem la carretera i enfilem un corriol que ens fa guanyar alçada ràpidament.

A LA VORA DE LA FONT DE TORRENUSA S'HI HA FORMAT AQUEST ESTANYOL

Saltem a un camí de carro; més endavant , tornem a agafar un sender amb el que creuem la carretera de Copons i Andorra tot pujant bastant fort; fem cap novament a un camí carreter, que per la dreta ens portaria a Jorba; nosaltres, seguim rectes fins a la fi de la pujada. Arribem a un agrupament de cases anomenat de Can Traver. Contemplem l'edifici més antic del caseriu que té l'arc del portal resolt amb dovelles i un escut gravat a - la clau.

Voregem el caseriu per la dreta per la part mes alta del terreny, - entre conreus. A l'esquerre del camí queda el dipòsit d'aigua de Can Tra-ver. Arribem a la part mes elevada d'aquets conreus, on se'ns ajunta un - camí de carro ascendent per la dreta. Tot i haven de seguir rectes, ens - desviem degut a la poca visibilitat de les marques del GR; en aquesta cruï lla tota una munió de marxadors decantem per aquest camí de carro que mena a la part fonda de la riera de Rubió. Tot just en arribar els primers a - baix del fondal, el company del darrera, que se n'adone de l'error, fa veus cridant perquè tornin enrera. Restablert l'equívoc continuem pel sender que transcorre entre aquests plans i l'inclinat vessant de la profunda /2

CONTEMPLANT LA BELLESA DEL INDIET

vall esmentada.

Arribem a les cases de Torrenusa passant entremig d'uns corrals. En acabar-se les edificacions prosseguim per un corriol que baixa fins al fons de la riera de Rubió. Som a l'aiguabarreig d'un barranc que ve per l'esquerra amb el de la riera de Rubió; el travessem a gual i seguim paral·lels a la riera, aigües amunt, aturant-nos en un indret molt ombri vol i bonic vora la font de Torrenusa amb un petit estanyol natural format per la mateixa corrent del riu; la parada s'aprofita per fer fotografies individuals i de grup, ensems es produeix un reagrupament general.

Tornem a reprendre la marxa aigües amunt; travessem la riera i - continuem per una pista, sempre ascendent, fins els corrals de la masia Cusinelles, que resta a l'esquerra. Arribem al costat d'una altra masia on deixem el camí per agafar un sender que va seguint, sempre a mig aire, pel vessant llevantí de la riera de Rubió; per l'altre vessant transcorre la carretera, paral·lela a la riera.

Masia de Can Rigolfa; continuem pujant. A dalt, davant nostre, veiem

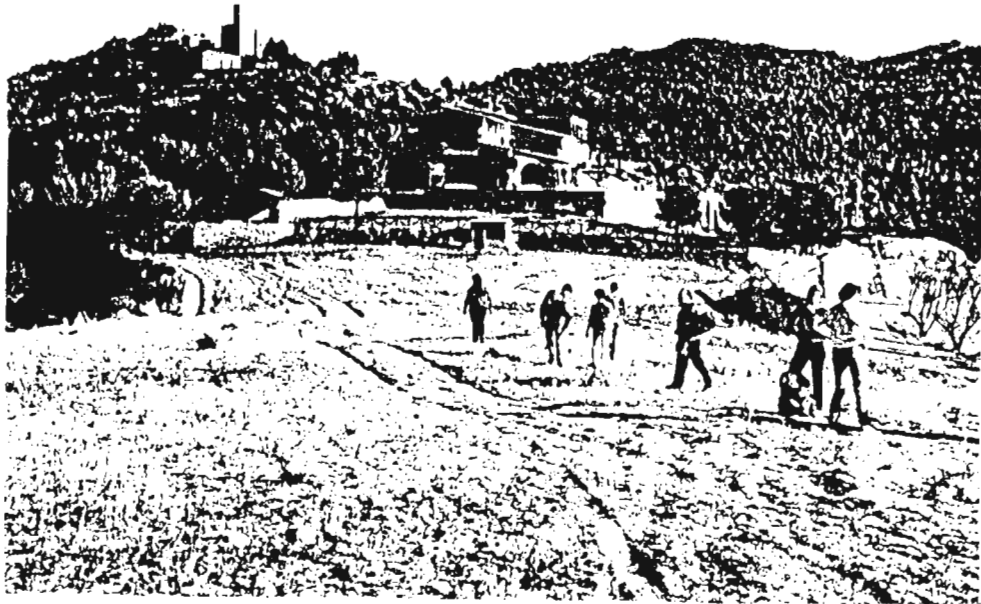

FONT DE TORCENUSA ! - NO TOTJOM SURT PERÒ A LA FOTOGRAFIA

l'església de Rubió. Arribem dalt un petit pla de conreu, situat en la carena, per on passava abans el camí d'accés a Rubió; però ara queda barrat pel tancat del caseriu de Ca n'Alsina. El nostre sender ara segueix per un corriol, que han obert els propietaris de la casa pairal i que voreja el corresponent tancat. D'aquí albirem, imponent, dalt d'un turó, la silueta de Rubió.

Saltem a la pista d'accés a la masia, passem per davant de la porta d'entrada i agafem un camí que segueix tota la carena. Poc abans d'arribar a Rubió trobem una creu de terme esculturada, a l'esquerra del camí, mig amagada per la bardissa; també a l'esquerra hi ha emplaçat el cementiri de Rubió, de ans del S.XVI. Té dues portalades romàniques. Entrem al petit poble de Rubió, on fem una generosa parada per visitar el més singular monument gòtic, l'església parroquial de Santa Maria de Rubió.

El poble de RUBIÓ, de població disseminada, presidida pel petit nucli aturonat a 626 m d'altitud, en un esperó al vessant S. de la

MASIA DE CA N'ALSINA I AL FONS LA SILUETA DE RUBIÓ

serra on s'alcen les restes del castell de Rubió, l'església parroquial de Santa Maria i unes poques cases. S'hi accedeix per una nova carretera que surt de la comarcal de Jorba a Ponts. Del castell hi ha restes d'una torre i murs; és esmentat des del 1063. Pere Bertran de Rubió el governava el 1198 i a l'inici del segle XIV (1317) era senyorejat pels Castellolí. Passà després als Timor; Francesca de Timor fou muller de Berenguer de Boixadors i en segones núpcies de Gombau d'Anglesola. Bernat de Boixadors, fill de Francesca, comprà el 1380 a Pere III la jurisdicció de Rubió, entre d'altres, i el llinatge Boixadors.

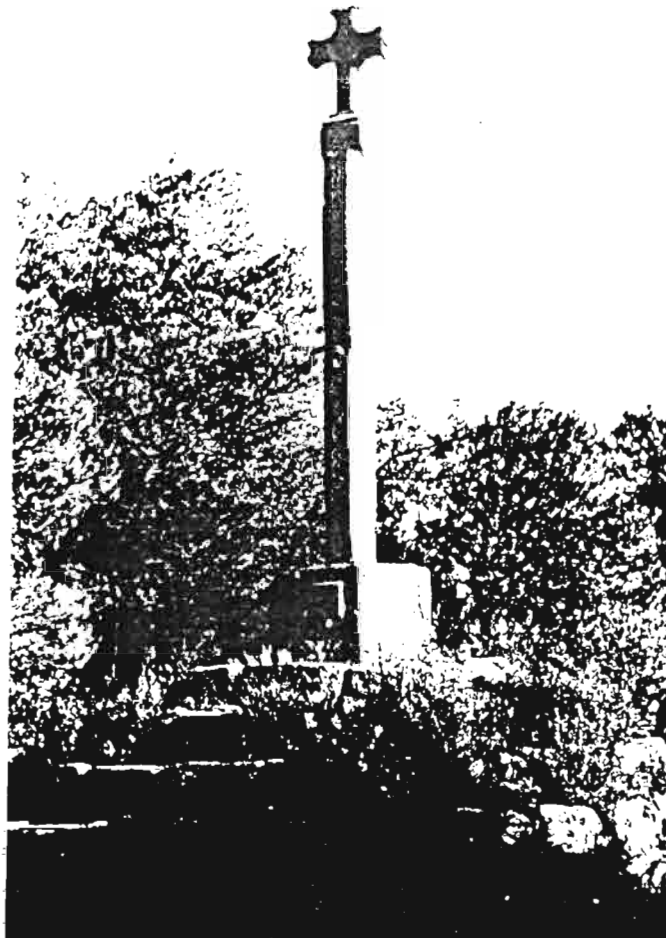
L'església parroquial de Santa Maria de Rubió, al peu del castell és un interessant i singular monument gòtic amb elements d'una anterior de romànica (la parròquia és esmentada des de la fi del segle XI). Sembla de mitjans del segle XIV i la part superior és fortificada. Hom aprofita dos portals romànics, de tipus lleidatà tardà, un de senzilles dovelles i l'altre, el principal, amb força decoració escultòrica (dues columnes per banda i una sèrie d'arcs concèntrics que arrenquen

DETALL DEL RETAULE DE SANTA MARIA DE RUBIÓ

d'uns capitells de talla elegant i ben proporcionada); consta d'una gran nau rectangular amb capelles laterals, sense presbiteri i volta ogival. Com a coronació de les voltes podem observar dues claus que presenten l'anyell pasqual i un petit Pantocràtor. L'aparell és de pedra ben tallada amb contraforts angulars acabats a manera de torrelles i un campanar a l'angle S.W.

Té una extraordinària importància el retaule gòtic de tres cosos que presideix l'altar major, d'unes grans dimensions i perfectament restaurat, únic a la comarca i un dels interessants de l'època; representa diversos episodis de la vida de Maria dins el tipus anomenat dels set goigs (als set compartiments principals) amb el paral·lisme de set escenes de la Passió (unes altres set taules), el bancal, amb figures d'apòstols i sants, es conserva des del segle passat al Museu Episcopal de Vic. Ha estat atribuït a l'escola de Ramon Destorrents (un anomenat mestre de Rubió) i els escuts amb cèrvols dels Boixadors el daten posteriorment 1380, quan aquests adquiriren la

CIRCU DE TERME O DE PADRÓ

jurisdicció del lloc.

Al pla de Pedrafita, travessat per la carretera d'Igualada als Prats de Rei, dita de les Maioles, hi ha la gran casa de Pedrafita ara deshabitada, amb la capella anexas de Santa Anna de Pedrafita, documentada des del 1470 i reformada al segle XVIII, ara sense culte. També hi havia hagut un antic hostal.

En les guerres contra Napoleó el territori de la serra de Rubió fou un punt estratègic per a la resistència igualadina. El 1841, al lloc conegut per la Plaça de les Bruixes, foren morts pel sometent de Rubió i els mossos d'esquadra els cèlebres bandolers Casulleres i Marimon, capitosts d'una partida de lladres que havien terroritzat les cases de pagès i els vianants de la contrada.

Acabada la visita d'àmbit cultural, completem la mitja horeta de parada per donar un vol pel poble; actualment Rubió es un municipi rural d'escassa població, disseminada, i dedicada bàsicament al conreu de la terra i a la cura del bestiar en granges ramaderes. Etimològicament Rubió (Castrum Rubeum) al·ludeix a un castell alçat sobre un clap de terra vermella, de la que encara en queden restes.

Continuem, doncs, la marxa per un camí que puja per la part N.O. del poble; trobem a l'esquerra del camí una altra creu de terme o de pedró. El camí carreter segueix durant quatre quilòmetres fins arribar a la carretera de les Maioles, que va dels Prats de Rei a Igualada. En aquest tros, i en el punt mes enlairat, s'albira una magnífica panoràmica de la veïna comarca del Bages i de la desconeguda e inusual silueta de Montserrat, assimulant-se a la del Pedraforca (això motiva que alguns companys hi facin broma dient: !Ho mireu, el Pedraforca!).

A la carretera de les Maioles ens esperen els autocars que han de portar-nos a dinar als Prats de Rei; en Joan Toledano, Víctor Duran i algú més, prefereixent anar-hi fent footing.

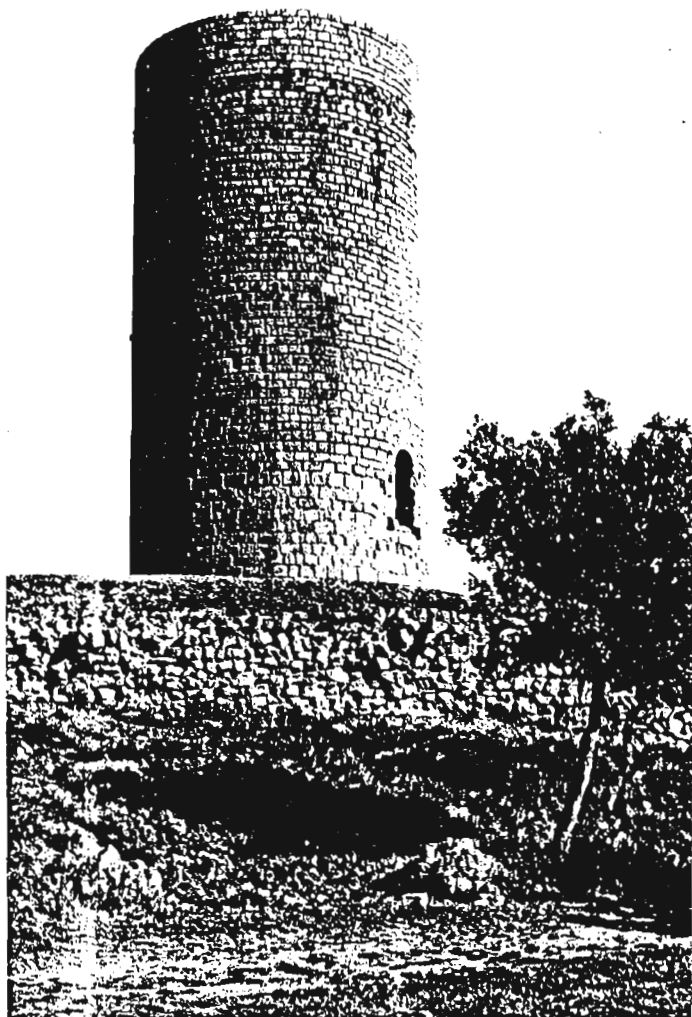

ESGLÉSIA PARROQUIAL DE SANTA MARIA DE RUBIÓ

Entrem a dinar en el restaurant "La flor de la Segarra" situat en el passeig d'en Josep M. Llobet; després de l'àpat s'improvitza l'equip de billar de la travessada amb la taula del restaurant, i l'equip de bolos amb una bolera que també hi ha al mateix establiment. Els dos partits resulten molt animats i divertits, amb moments de competició i diversió entre excursionistes, que mostren les seves habilitats esportives i que mai hauriem esbrinat.

Sortint del restaurant anem a donar un vol pel poble. Hi veiem els muntatges dels diferents decorats per a representar el pessebre vivent en les properes festes Nadal·lenques. També veiem, en la balconada del campanar, unes figures d'un home i una dona al·legòriques d'aquesta propera representació.

Són dos quarts de cinc quan els autocars ens porten al petit nucli de la Manresana, a dos quilòmetres al S.E. dels Prats de Rei. Es un lloc aturonat, no massa lluny de la carretera de les Maioles, on hi ha una esvelta torre, la més ben conservada del país. Era una torre de defensa i vigilància, molt estratègicament situada, que domina una àmplia visió del territori que l'envolta.

TORRE DE L'ANTIC CASTELL DE LA MANRESANA

S'ha restaurat recentment i acondicionat una escala metàl·lica de cargol, la primera meitat exterior i la segona meitat interior fins a dalt de tot per poder contemplar la panoràmica que s'hi albira; gairebé tothom hi puja, un darrere l'altre, per l'escala metàl·lica, que s'esbrinca amb el nostre pes, donant-nos els corresponents ensurts en perdre l'equilibri. A dalt de tot ens hi fem una fotografia de grup, ensems la contemplació del paisatge.

Acabada la visita, quan son dos quarts de sis de la tarda, retornem cap els autocars que ens porten a Vilanova.

Finalment, ja prop de casa, quan som a l'alçada de la font d'en Bonet, dins el terme de Vilanova, ens hem d'aturar una mitja hora per causa d'un accident de tràfic entre dos cotxes que anaven davant nostre; afortunadament sense conseqüències greus.

CAPITELL DE L'ESGLÉSIA
DE RUBIÓ

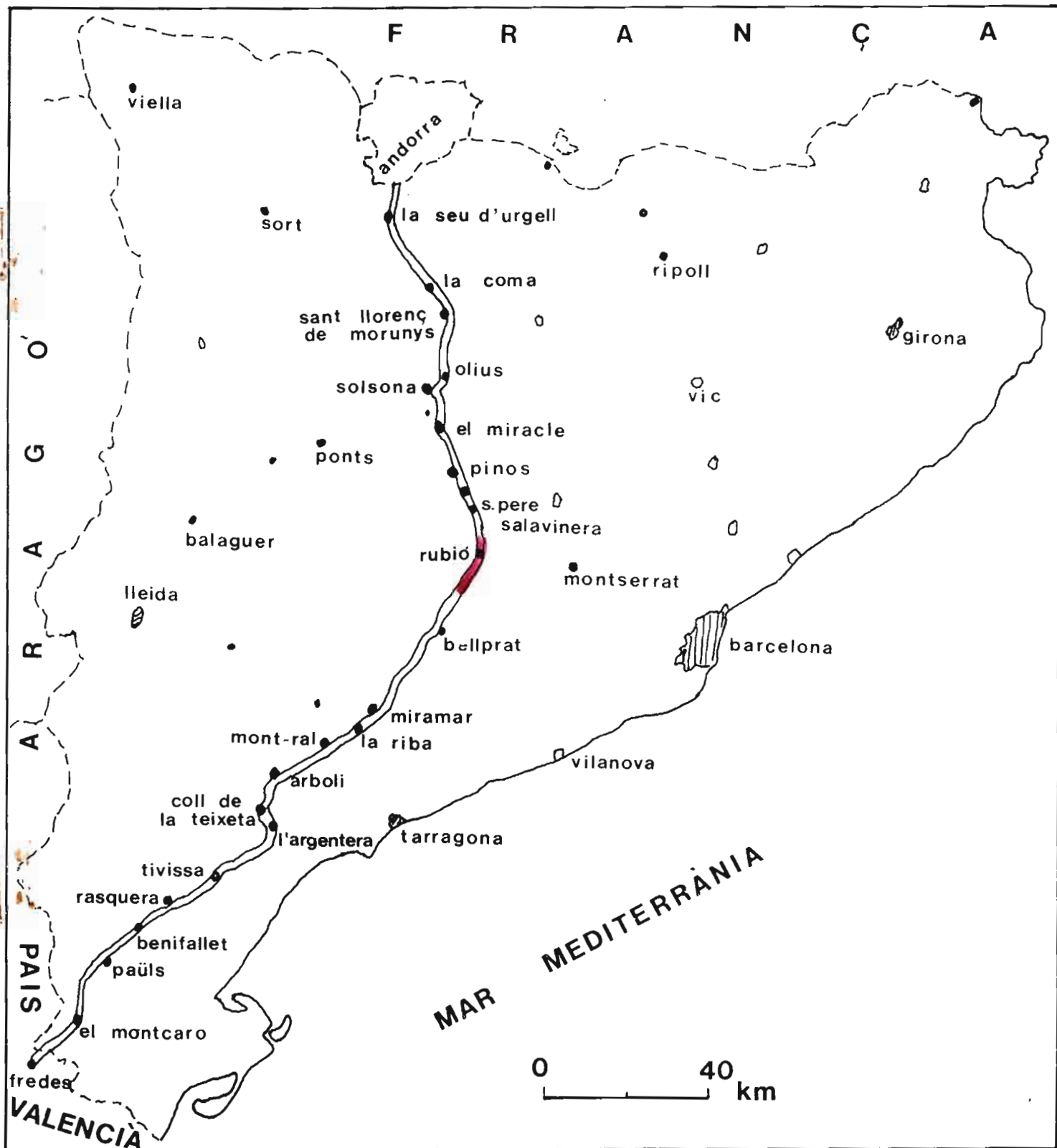
ANGLE DE LA PLAÇA MAJOR
AMB EL CAMPANAR DE
L'ESGLÉSIA PARROQUIAL
DELS PRATS DE REI

BIBLIOGRAFIA: Gran Geografia Comarcal de Catalunya

Vol. 5 L'Anoia

Ramon Casas i Vidal

SIG	AET								
SSD19851215-013									